

[Thestrup.]

mange gange, men det kan ikke siges for ofte: en af grundene til den misère, vi er i, er, at den høje regering slog ind på „den milde“ inflations vej i stedet for at sætte tæring efter næring.

Når dette er sagt og vi skal se på situationen, som den foreligger i dag, må jeg sige, at jeg har ikke noget at indvende mod den skildring, ministeren gav af vore økonomiske forhold, derunder af de vanskeligheder, som den stærke kreditstramning forårsager. Det er rigtigt, at byggeriet truer med at gå i stå. I snart $\frac{3}{4}$ år har der været stoppet for bevillinger af nye statslån, og hvis det ikke, selvom der bevilges statslån, bliver muligt at få byggelån i bankerne som følge af nationalbankens stramning af pengemarkedet, står vi overfor en fuldstændig standsning af byggeriet med den store arbejdsløshed, det vil give. Derfor har det også undret mig, at regeringen ikke har sat mere ind på hurtigt at få en ny husleje- og byggestøttelov vedtaget. Vi er vist alle klar over, at den nuværende huslejelov i øjeblikket virker lige imod det, vi må tilstræbe i den økonomiske politik. Den virker direkte opfordrende til et for stort boligforbrug og tvinger derved til en boligproduktion, der er større end rimeligt. Den virker — ved at holde huslejen for et meget stort antal lejligheder nede på et for lavt niveau — direkte forbrugsforøgende; den er sammen med byggestøtteloven med til at hindre, at det private byggeri kan komme i gang, og er derved en af de love, der stærkest har krævet offentlig investering med dens krav til statskassen. Såvidt jeg har forstået, er der fra alle sider vilje til at handle sig frem til en løsning. Jeg kan ikke se andet, end at en ordning af disse forhold ville falde helt i linie med den økonomiske politik for den nærmeste fremtid, som den højtærede finansminister, såvidt jeg da forstår hans fremsættelsestale, gør sig til talsmand for.

Jeg ser nok, at der i de sidste dage har været forlydender om, at nu kommer der

en ny huslejelov. Lad os se den, før vi dømmer om den. Snart siges der, at den går ud på det ene, snart siges der, at den går ud på det andet.

Den højtærede minister har også ret i, at en kreditstramning udstrakt over længere tid vil virke meget uheldig for landbruget. Der tiltrænges i meget høj grad en forbedring af landbrugets bygninger; når jeg siger tiltrænges, mener jeg dermed, at en sådan forbedring vil spare mange udgifter, men under kreditstramningen er det naturligvis umuligt at tænke herpå. Mere betænkeligt er det, hvis kreditstramningen kommer til at virke hemmende ind på vor landbrugs-eksport. Her kan vi alle se faren.

Må jeg på det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens forespørgsel om, hvor langt realkreditkommissionen var fremme med sit arbejde, svare i min egenskab af formand for realkreditkommissionen, at vi i og for sig er ved at være færdige med arbejdet.

Vi er så langt fremme, at vi vel egentlig godt, hvis vi havde sat særlig fart på her tilsidst, kunne være blevet færdige i år, men fra et stort flertal i kommissionen er der blevet fremsat ønske om, at vi skulle vente en måneds tid eller to ind i det næste år for at se, hvordan udviklingen bliver. Vi har ment, det var rigtigt at imødekomme det ønske, men jeg vil tro, at vi i en af de første måneder i 1955 vil kunne komme med en betænkning fra realkreditkommissionen.

Jeg synes også, at vi på nogle områder, navnlig med hensyn til de prioriteter, der er skudt ind foran førsteprioriteten, skulle kunne komme et godt stykke vej frem, og jeg kan fuldtud give tilslutning til det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens udtalelse, der går ud på, at netop i et øjeblik, hvor man arbejder med at få fortrinsprioriteterne så langt ned som muligt, kommer grundskyldskommissionens betænkning og fylder naturligvis den realkredit med betæneligheder, som netop skulle give høje lån.

Det er da også klart, at industri, håndværk, handel og skibsfart alle lider under